

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 419/06
03.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у радном спору тужиоца АА, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ адвокат, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.бр. 1465/05 од 7.12.2005. године, у седници одржаној на дан 3.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Чачку Гж.бр. 1465/05 од 7.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Чачку Гж.бр. 1465/05 од 7.12.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Горњем Милановцу П.1.бр.304/04 од 25.8.2005. године којом је ставом првим, усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог бр. 105 од 17.9.2004. године као незаконито и тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове према стручној спремности у року од 15 дана и којом је ставом другим, одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 1. ЗПП пред другостепеним судом јер је Окружни суд испитивао првостепену пресуду у смислу чл. 372. ЗПП у границама разлога наведених у жалби, пазећи при том по службеној дужности на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 1., 2., 7. и 9. и на правилну примену материјалног права. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које могу утицати на правилност и законитост побијане одлуке.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреду утврђену чл. 12. ст. 1. тач. 1., 2. и 3. уговора о раду и чл. 101. ст. 1. тач. 3. Закона о раду, а које представљају оправдан разлог за отказ уговора о раду због тога што дана 9.9.2004. године, није од стране директора затечен на градилишту у ВВ, где је претходног дана налогом директора туженог послат да организује рушење дотрајалих барака и њихов премештај.

Оцењујући законитост оспореног решења, а на основу изведених доказа цењених у смислу чл. 8. ЗПП утврђено је да је ово решење туженог незаконито јер је тужилац дана 9.9.2004. године поступио по налогу директора туженог, отишао у ВВ на подручје "ГГ", обишао бараке, утврдио коју бараку треба срушити, вратио се кући у ДД, и истог дана крајем радног времена сачинио извештај о потреби ангажовања више радника и опреме за извршење налога за рушење бараке и овај извештај доставио директору туженог. Директор туженог, до тренутка доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу, није предузео активности за обезбеђење радне снаге и опреме за рушење барака који су били неопходни ради извршења посла који је тужиоцу наложен, а после 9.9.2004. године тужилац је долазио на посао у ГГ, али није одлазио на градилиште у ВВ јер му тужени није обезбедио путне трошкове нити трошкове за стални боравак на градилишту, а нису обезбеђени ни радници ни опрема ради обављања овог посла. Због свега овога, нижестепени судови су закључили да тужилац својом кривицом није учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду односно да нису испуњени услови за отказ уговора о раду од стране послодавца прописани чл. 101.ст.1. тач. 3. Закона о раду ни одредбама чл. 12. ст. 1. тач. 1., 2. и 3. уговора о раду, због чега је тужбени захтев тужиоца усвојен. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Правилно су поступили нижестепени судови када су усвојили тужбени захтев и закључили да је решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу незаконито. Тужилац својом кривицом није учинио повреду

радне обавезе и дужности која му је стављена на терет, пошто је поступио по писменом налогу директора, отишао на градилиште у ВВ, сачинио извештај о томе какве мере је неопходно предузети да би се посао који му је наложен обавио, да му тужени није омогућио да тај писмени налог спроведе до краја јер му није обезбедио путне трошкове, није обезбедио раднике за обављање тог посла нити је обезбедио опрему. Због тога нису испуњени услови из чл. 101. ст. 1. тач. 3. Закона о раду.

Ревизијским наводима туженог се оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, па их Врховни суд није ценио јер се према одредби чл. 398. ст. 2. ЗПП ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци применом чл. 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз